

Sygn. akt I PK 408/03

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Herbert Szurgacz

Protokolant Anna Gryźniewska

w sprawie z powództwa S. M.

przeciwko P. K. Zakładom Farmaceutycznym SA w K., Ministrowi Skarbu Państwa
o nakazanie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 marca 2004 r.,

kasacji strony pozwanej Ministra Skarbu Państwa od wyroku Sądu Okręgowego
Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 10 kwietnia 2003 r.,

- 1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzający go wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z 3 czerwca 2002 r. i oddala powództwo**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł. tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania.**

U z a s a d n i e n i e

Powód S. M. po ostatecznym sprecyzowanym żądań domagał się nakazania stronie pozwanej Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa złożenia oświadczenia woli przenoszącego nieodpłatnie 159 akcji P. K. Zakładów Farmaceutycznych SA w K. na jego rzecz, przy czym strona pozwana może zwolnić się od zobowiązania poprzez zapłatę odszkodowania w kwocie 28 620 zł. Powód cofnął pozew zrzekając się roszczenia w stosunku do strony pozwanej P. K. Zakładów Farmaceutycznych S.A. w K.

Strona pozwana Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając brak legitymacji biernej, a także podnosząc, że powód nie udowodnił, że jest uprawnionym pracownikiem w rozumieniu ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. nr 118, poz. 561 ze zm.).

Sąd Rejonowy w K. - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 3 czerwca 2002 r. nakazał stronie pozwanej - Skarbowi Państwa wydać nieodpłatnie powodowi 159 akcji P. K. Zakładów Farmaceutycznych S.A. w K. (dalej jako „P. K.”), przy czym strona pozwana może zwolnić się z tego obowiązku przez zapłatę odszkodowania w kwocie 28.620 złotych. Ponadto zasądził od P. K. na rzecz powoda 200 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz umorzył postępowanie w stosunku do tej pozwanej.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód był zatrudniony w przedsiębiorstwie państwowym Zakłady Farmaceutyczne "P." (dalej: KZF „P.”) od 2 września 1975 r. świadcząc pracę w Zakładzie Doświadczalnym Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego "P.", usytuowanym w strukturze organizacyjnej KZF "P.". W dniu 30 czerwca 1987 r. zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z KZF "P." został wyłączony Zakład Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego. Na jego bazie, również zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego, został utworzony z dniem 31 lipca 1987 r. Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego "P.". Pracownikom KZF "P.", dla których miejscem świadczenia pracy był Zakład Doświadczalny Mechanizacji

Przemysłu Farmaceutycznego przy KZF "P.", w tym powodowi, zaproponowano w związku z likwidacją tego zakładu zatrudnienie w Ośrodku Badawczo - Rozwojowym Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego "P.", na co powód wyraził zgodę. W dniu 30 maja 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a Zakładami Farmaceutycznymi "P." S.A. została zawarta umowa zlecenia dotycząca wykonania przez tę Spółkę czynności technicznych związanych z nieodpłatnym udostępnieniem akcji imiennych serii A należących do Skarbu Państwa na rzecz uprawnionych pracowników. Strony ustaliły, że do 8 października 1997 r. będą przyjmowane oświadczenia o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji Spółki. W dniu 15 grudnia 1997 r. pomiędzy KZF "P." a Komisją Międzyzakładową NSZZ "Solidarność" zostało zawarte porozumienie w sprawie szczegółowych zasad podziału akcji pomiędzy uprawnionych pracowników. Porozumienie to przyznawało prawo do nieodpłatnego nabycia akcji w zależności od stażu pracy: 250 akcji dla pracowników legitymujących się ponad 20-letnim stażem pracy, 200 akcji dla pracowników ze stażem w przedziale od 15 do 20 lat oraz 159 akcji dla pracowników ze stażem od 10 do 15 lat. W czerwcu 1997 r. powód złożył oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji KZF "P." wraz ze stosownym oświadczeniem dotyczącym okresu jego zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie. Wobec nieuwzględnienia tych żądań powód wszczął w listopadzie 1997 r. postępowanie reklamacyjne, które również nie doprowadziło do uwzględnienia go jako pracownika uprawnionego do nieodpłatnego nabycia akcji. Pierwsze akcje KZF "P." na zasadach ogólnych zbyte zostały 13 października 1997 r.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne. Powód był zatrudniony w KZF "P." do 30 czerwca 1987 r., gdy w wyniku reorganizacji doszło do wyodrębnienia nowego pracodawcy, tj. Zakładu Mechanizacji Przemysłu Maszynowego. Wtedy rozwiązano dotychczasowy stosunek pracy łączący powoda z KZF „P.” i nawiązano nowy z nowopowstałą jednostką badawczo-rozwojową. Sąd pierwszej Instancji podkreślił, że bez znaczenia jest fakt, że w dacie rozwiązania umowy o pracę łączącej powoda z KZF "P." ustawa z 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz.U. z 1990 r. nr 4, poz. 19 ze zm.) jeszcze nie istniała. W opinii Sądu, odwołując się do ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw

państwowych, ustawodawca wprowadził jedynie kryterium, według którego należy oceniać rozwiązanie umowy o pracę z danym pracownikiem, aby uznać, że należy on do osób uprawnionych do nieodpłatnego nabycia akcji. W związku z tym doszło do rozwiązania stosunku pracy łączącego powoda z KZF "P." z powodu zmian organizacyjnych po stronie pracodawcy (podział przedsiębiorstwa, powstanie na bazie wydzielonego majątku nowej jednostki), a zatem przesłanka z art. 2 pkt. 5 lit. c. ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji została spełniona i powód jest pracownikiem uprawnionym do nieodpłatnego nabycia akcji Spółki.

Rozważając kwestię terminu do nabycia przez powoda akcji Sąd Rejonowy wskazał, że art. 38 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych przewiduje, iż prawo do nieodpłatnego nabycia akcji wygasa z upływem 12 miesięcy od dnia jego powstania. Jest to termin zawity prawa materialnego. Do terminów tych, co do zasady, nie mają zastosowania przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń. Niewątpliwie jest, że powód w terminie prawem wymaganym złożył oświadczenie o zamiarze nabycia akcji a po odmowie przyznania tych akcji wszczął postępowanie reklamacyjne i następnie jeszcze w grudniu 1997 r. złożył pozew do sądu pracy. W tej sytuacji, przyjęcie, że prawo do nabycia akcji wygasło z upływem 12 miesięcy od daty powstania tego prawa, tj. z dniem 12 stycznia 1998 r., lub też 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 6 maja 1999 r., Nr 40 poz. 400, art. 2) tj. z dniem 21 listopada 1999 r., oznaczałoby obciążenie powoda negatywnymi skutkami przewlekłości postępowania sądowego. W efekcie tych rozważań Sąd Rejonowy uznał, że nie można przyjąć, iż prawo powoda do nieodpłatnego nabycia akcji P. K., wygasło w dacie wynikającej z przepisów o komercjalizacji i prywatyzacji pomimo, że toczył się wówczas proces pomiędzy Skarbem Państwa i powodem o złożenie oświadczenia o nieodpłatnym zbyciu akcji P. K. przez Skarb Państwa na rzecz powodów. Dlatego też należało w przedmiotowej sprawie zastosować przez analogię art. 295 § 1 k.p., co jest konsekwencją uznania tego typu sporów za sprawy ze stosunku pracy.

Sąd Rejonowy uznał również, że fakt, iż Skarb Państwa nie posiada już akcji, które mógłby przekazać pracownikom, nie powoduje niemożliwości świadczenia (przekazania akcji pracownikom). Niemożliwość świadczenia z art. 387 k.c. ma

charakter obiektywny a nie subiektywny. W niniejszej sprawie istnieją akcje, które zostały rozdysponowane wśród pracowników. W związku z tym nie ma obiektywnej niemożliwości świadczenia. Nakazanie przez Sąd złożenia oświadczenia woli prowadzącego do zawarcia umowy o przeniesienie własności akcji będzie miało skutek jedynie zobowiązaniowy, a na treść łączącego strony stosunku prawnego składać się będzie obowiązek Skarbu Państwa powtórnego nabycia akcji w celu przeniesienia ich własności na rzecz powoda, ewentualnie zbycia akcji, które są jeszcze w jego posiadaniu.

W kwestii sposobu ustalenia liczby akcji przysługujących powodowi Sąd Rejonowy przyjął, że jedynym obiektywnym kryterium było odwołanie się do ustaleń zawartych w porozumieniu w sprawie określenia liczby akcji przeznaczonych do nieodpłatnego nabycia przez uprawnionych pracowników, zawartego pomiędzy Zarządem "P." S.A. a związkami zawodowymi. Zaistniały stan nie pozwalał na powtórne przeprowadzenie podziału akcji i dlatego powód nabył prawo to takiej liczby akcji, jaka w związku z zawartym porozumieniem wynika z jego stażu pracy i jaką otrzymali inni uprawnieni pracownicy.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa, zaskarżając go w całości.

Sąd Okręgowy w K. w wyroku z 10 kwietnia 2003 r. oddalił apelację uznając, że zaskarżony wyrok nie narusza prawa materialnego, ponieważ Sąd Rejonowy zastosował je trafnie do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Sąd Okręgowy podzielił oceny prawne Sądu pierwszej instancji, dodając nowe argumenty na ich poparcie, zwłaszcza w kwestii terminu realizacji przez powoda prawa do nieodpłatnego nabycia akcji. Na koniec tych rozważań Sąd Okręgowy zauważył, że Sąd Najwyższy zaaprobował identycznej treści rozstrzygnięcie w sprawie o sygn. VI Pa 292/01 (I PK 318/02) odrzucając kasację strony pozwanej Ministra Skarbu Państwa.

W kasacji pozwany Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego w K. i zarzucił mu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 2 pkt 5 „ppkt” c ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, poprzez przyjęcie, że doszło do rozwiązania stosunku pracy powoda i KZF "P." z powodu zmian organizacyjnych i uznanie powoda za

uprawnionego do nieodpłatnego nabycia akcji w rozumieniu art. 2 pkt 5 „ppkt” c, co skutkowało zasądzeniem odszkodowania od pozwanego Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa oraz poprzez uznanie, że powód złożył oświadczenie o zamiarze nabycia akcji w terminie przewidzianym w art. 38 ust 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, tym samym jego prawo do nieodpłatnego nabycia akcji nie wygasło, co z kolei spowodowało niewłaściwe zastosowanie przez Sąd art. 38 ust 2 wyżej wymienionej ustawy. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesowych za trzy instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K., jak i wyroku Sądu Rejonowego z 3 czerwca 2002 r., i przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego według norm obowiązujących, jako części kosztów procesu.

W uzasadnieniu zarzutów kasacji skarżący stwierdził między innymi, że przyjęcie, iż do powoda ma zastosowanie art. 2 pkt 5 „ppkt” c ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji było błędne. Ustawa o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w art. 1 ust 1 stanowi, że przyczynami warunkującymi jej stosowanie jest zmniejszenie zatrudnienia z przyczyn ekonomicznych lub w związku ze zmianami organizacyjnymi, produkcyjnymi albo technologicznymi. W rozpatrywanym przypadku nie została spełniona przesłanka zmniejszenia zatrudnienia, bowiem liczba zatrudnionych pracowników w dwóch zakładach pracy po podziale przedsiębiorstwa odpowiadała liczbie zatrudnionych pracowników przed jego podziałem. Wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego istotne jest także, aby zasady tej ustawy stosować do sytuacji, które miały miejsce po wejściu jej w życie, to jest po 27 stycznia 1990 r. Wynika to przede wszystkim z ogólnej zasady niedziałania prawa wstecz. Ustawa, która zgodnie z jej art. 23 weszła w życie z dniem ogłoszenia, może mieć jedynie zastosowanie do sytuacji, które zaistniały, gdy już obowiązywała. Przyjęcie odmiennego stanowiska, prowadziłoby do tego, że ustawę tę można by stosować bez żadnych ograniczeń wstecz, nawet do sytuacji sprzed 30, 40 lub więcej lat, a jedynym kryterium byłoby zaistnienie przesłanek wymienionych w jej art. 1 ust. 1 ustawy. Prowadziłoby to do absurdu i było

sprzeczne z wolą ustawodawcy. Z akt sprawy wynika, że 30 czerwca 1987 r. z KZF "P." doszło do wydzielenia Zakładu Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego. Zakład ten został następnie zlikwidowany, a jego majątek został przejęty przez nowo utworzony Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego "P.". Powód był do 30 czerwca 1987 r. zatrudniony w KZF "P.", wtedy doszło bowiem do wyodrębnienia nowego pracodawcy. Nie została jednak rozwiązana z nim umowa o pracę, która trwała w sposób ciągły. Nastąpiła jedynie zmiana po stronie pracodawcy. Wobec faktu, że w istocie nie nastąpiło formalne rozwiązanie stosunku pracy z powodem, a po drugie opisywane wydarzenia miały miejsce przed wejściem w życie ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy, nie zaszły w niniejszej sprawie przesłanki do zastosowania art. 2 pkt 5 „ppkt” c ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji i w konsekwencji nie było słuszne przyjęcie, że powód był pracownikiem uprawnionym do nieodpłatnego nabycia akcji prywatyzowanej Spółki, co skutkować winno oddaleniem powództwa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest uzasadniona, choć niektóre zarzuty wysunięte w jej uzasadnieniu nie mogą zostać uwzględnione. Sąd Najwyższy zgodnie z art. 393¹¹ § 1 k.p.c. rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia, które są określone poprzez wskazanie jej podstaw. Oznacza to, że w niniejszej sprawie kontroli kasacyjnej podlega jedynie to, czy doszło do naruszenia art. 2 pkt 5 lit. c oraz art. 38 ust 1 ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji. W tym stanie rzeczy, z uwagi na niepodniesienie przez skarżącego stosownych zarzutów procesowych, miarodajna dla Sądu Najwyższego jest faktyczna podstawa rozstrzygnięcia przyjęta przez Sąd drugiej instancji. Mając to na uwadze Sąd Najwyższy nie może uwzględnić twierdzenia zawartego w uzasadnieniu kasacji, zgodnie z którym w toku przekształceń KZF „P.” nie doszło do rozwiązania stosunku pracy z powodem. O zasadności kasacji przesadza jednak to, że Sąd Okręgowy dokonał nietrafnej wykładni art. 2 pkt 5 lit. c ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji. Zgodnie z tym przepisem uprawnionym pracownikiem jest osoba,

która przepracowała co najmniej dziesięć lat w komercjalizowanym przedsiębiorstwie państwowym lub w przedsiębiorstwie, które zostało sprywatyzowane poprzez wniesienie do spółki, a rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek przejścia na emeryturę lub rentę albo z przyczyn określonych w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy. Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego ustawodawca stanowiąc, że warunkiem zaliczenia do kategorii uprawnionych pracowników jest, między innymi, rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn określonych w art. 1 ust. 1 ustawy z 28 grudnia 1989 r. odniósł go do przypadków rozwiązania stosunku pracy następujących od dnia wejścia w życie tej ustawy. Za takim stanowiskiem przemawiają zarówno argumenty wykładni językowej, jak i systemowej i celowościowej. Ścisłe, literalne rozumienie rozważanego określenia nakazuje przyjąć, że przyczynami określonymi w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. są przyczyny zaszłe w okresie jej obowiązywania. Przyczyny, nawet takie same, zaszłe wcześniej, nie są w niej z natury rzeczy określone. Można też dodać, że gdyby ustawodawca chciał w ten sposób odnieść określone w niej przyczyny rozwiązania stosunku pracy do zdarzeń zaszłych przed datą jej wejścia w życie, to bezpośrednio wskazałby te przyczyny albo użył zwrotu „przyczyny takie same jak określone w ...” lub podobnego.

Przechodząc do argumentów systemowych należy zwrócić uwagę, że w tym samym art. 2 pkt 5 lit. d ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji ustawodawca zaliczył do uprawnionych pracowników „osoby, które po przepracowaniu dziesięciu lat w przedsiębiorstwie państwowym podlegającym prywatyzacji zostały przejęte przez inne zakłady pracy w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy.” Brzmienie tego przepisu jest jednoznaczne. Wynika z niego, że nie wystarczy samo przejęcie przez innego pracodawcę, lecz, że powinno ono nastąpić w trybie określonym w art. 23¹ k.p. Nie ma powodów, dla których normy art. 2 pkt 5 rozpatrywanej ustawy dokonywałyby tak istotnego zróżnicowania uprawnień pracowników, uznając, że w razie przejścia zakładu pracy do uprawnionych pracowników zalicza się tylko osoby objęte przejściem od daty wejścia w życie ustawy z 7 kwietnia 1989 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy (Dz.U. nr 20, poz. 107), która wprowadziła tę regulację do Kodeksu pracy, a w przypadku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie

pracodawcy, zaliczeniu do tej kategorii podlegaliby pracownicy zwolnieni z tych przyczyn w dowolnym momencie w przeszłości. Warto również wskazać, że pozostałe litery art. 2 pkt 5 włączają do kategorii uprawnionych pracowników tylko osoby związane z komercjalizowanym przedsiębiorstwem stosunkiem pracy lub umową o zarządzanie przedsiębiorstwem państwowym w dniu wykreślenia z rejestru komercjalizowanego przedsiębiorstwa państwowego lub w dniu zawarcia umowy rozporządzającej przedsiębiorstwem poprzez jego wniesienie do spółki, a zatem w okresie transformacji gospodarki narodowej zapoczątkowanej w 1989 r.

Z powyższej regulacji wynika zamysł ustawodawcy zaliczania do „uprawnionych pracowników” zasadniczo tylko osób związanych z komercjalizowanym przedsiębiorstwem w okresie wskazanej transformacji. Jak trafnie wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 28 maja 2002 r. (P 10/01, OTK 2002, nr 3a, poz. 35), uprawnienia pracownicze związane z prywatyzacją nie stanowią formy dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników danego przedsiębiorstwa, nie mają charakteru rekompensaty i nie służą powszechnemu uwłaszczeniu obywateli, lecz zmierzają do stworzenia warunków społecznych sprzyjających jak najszybszej transformacji ustroju gospodarczego państwa. Wskazane *ratio legis* ustawy nakazuje jej restryktywną wykładnię, wzmacniając powyższą argumentację. Warto wskazać, że za przyjętą interpretacją art. 2 pkt 5 lit. c przemawia także to, że dopiero w okresie transformacji gospodarki po 1989 r. pojawiła się potrzeba specjalnej regulacji zwolnień z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Stąd też „przyczyny określone w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r.” należy wiązać ze stosunkami pracy rozwiązywanymi w tym okresie, a nie, jak w przypadku powoda, w latach wcześniejszych.

Nietrafność wywodów Sądu Okręgowego wynika także stąd, że stosowanie wobec powoda art. 2 pkt 5 lit. c ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji jest bezprzedmiotowe. Jak wynika z niepodważanych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie 30 czerwca 1987 r. - zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z przedsiębiorstwa państwowego KZF "P." wyłączony został Zakład Mechanizacji Przemysłu Farmaceutycznego, do którego przeszedł powód. Według poglądów dotyczących przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w okresie poprzedzającym wprowadzenie do kodeksu pracy

art. 23¹, w tego rodzaju przypadkach, pomimo braku wyraźnej regulacji tej kwestii, należało przyjmować przejście zakładu pracy ze skutkiem zachowania ciągłości stosunku pracy (B. Wagner, Zmiana pracy w wyniku porozumienia zakładów pracy, PiZS 1980, nr 5, s. 20; W. Szubert, Zarys prawa pracy, Warszawa 1980, s. 85). Nie ulega jednak wątpliwości, że nie było to przejście w trybie określonym w art. 23¹ k.p., jak tego wymaga art. 2 pkt 5 lit. c ustawy z 30 sierpnia 1996 r. Z tego względu późniejsze zdarzenie w życiu zawodowym powoda nie mają związku z materiałą ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji.

Na koniec wymaga wyjaśnienia, że wbrew przekonaniu wyrażonemu przez Sąd Okręgowy, odrzucenie kasacji w sprawie zakończonej rozstrzygnięciem „identycznym”, jak zaskarżony w niniejszej sprawie wyrok tego Sądu, nie oznacza zaakceptowania przez Sąd Najwyższy takiego rozstrzygnięcia. Należy przypomnieć, że odrzucenie kasacji następuje z powodu braków formalnych i postanowienie wydane w tym zakresie nie ma związku z oceną zasadności wyroku zaskarżonego odrzuconą kasacją.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁵ orzekł jak w sentencji. O częściowym zwolnieniu powoda z kosztów postępowania Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 102 k.p.c.